

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **H. N.**, nar.X, státní příslušnost X, toho času X, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, pošt. schr. 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 9. 2014 čj. OAM-263/LE-LE05-NV-2014

t a k t o :

- I. Rozhodnutí ze dne 4. 9. 2014 čj. OAM-263/LE-LE05-NV-2014 se ruší a věc se vrací žalovanému zpět k dalšímu řízení.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou, doručenou Ministerstvu vnitra dne 8. 9. 2014 a Městskému soudu v Praze předloženou dne 15. 9. 2014, domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného. Napadeným rozhodnutím žalovaný nepovolil žalobci vstup na území ČR na základě ustanovení § 73 odst. 4 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „azylový zákon“). Žalovaný shledal, že by žalobce mohl svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek v rámci ČR.

Žalobce v podané žalobě namítl, že žalovaný porušil ustanovení § 73 odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně některých dalších zákonů, z důvodů chybné aplikace tohoto ustanovení a dále ustanovení § 3 a § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, neboť žalovaný správní úřad nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu.

Žalobce především nesouhlasí se závěrem žalovaného, že by představoval nebezpečí pro veřejný pořádek v ČR. Žalobce ze země svého původu vycestoval za účelem vyhledání ochrany. Vzhledem k tomu, že se mu podařilo získat vízum právě od zastupitelského úřadu

ČR, přicestoval do České republiky. Žalobce připomíná, že postupoval obdobně jako všichni žadatelé o udělení mezinárodní ochrany, kteří na území ČR přicestují na základě vydaného víza, tj. nejprve vstoupí na území a následně požádají o udělení mezinárodní ochrany. Dle názoru žalobce je počet žadatelů o udělení mezinárodní ochrany, kteří disponují platným vízem, a přesto projeví úmysl již v tranzitních prostorách letiště minimální, ne-li nulový. Proto má žalobce za to, že mu nelze vyčítat, že neučinil prohlášení o úmyslu ještě v tranzitních prostorách letiště, ale až poté, kdy mu byl policisty odepřen vstup na území, jelikož nebyl při hraniční kontrole schopen prokázat účel a podmínky předpokládaného pobytu na území ČR. Dle názoru žalobce nelze jen na základě uvedených okolností jeho případu dovozovat, že by se snažil zneužít azylovou proceduru a obejít vízovou povinnost a další povinnosti cizince spojené se vstupem na území.

Žalobce dále připomíná, že je státním příslušníkem Syrské arabské republiky, v níž již déle než tři roky probíhá občanská válka, tj. vnitřní ozbrojený konflikt. Poukazuje při tom na ustanovení § 14a odst. 2 písm. c) azylového zákona, podle něhož se za vážnou újmu, která může žadateli v případě návratu do země původu hrozit, považuje také vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Dodává, že s ohledem na podmínky panující v zemi jeho původu, nelze považovat žádost o udělení mezinárodní ochrany za čistě účelovou a podanou s cílem zneužít řízení o udělení mezinárodní ochrany.

Žalobce také zpochybňuje argumentaci žalovaného, ve které napadené rozhodnutí nesprávně opřel o závěry z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2009, čj. 2 As 14/2009-50. Žalobce nesouhlasí s názorem, že již samotná neexistence právního titulu ke vstupu na území může být důvodem jeho odepření pro hrozící nebezpečí na veřejném pořádku či bezpečnosti státu. Sám poté soudu předkládá názor Nejvyššího správního soudu vyslovený v rozsudku čj. 5 Azs 15/2013-73 ze dne 28. 11. 2013, u něhož má žalobce za to, že je z hlediska posuzované věci podstatně přílehavější.

S ohledem na uvedené žalobce uzavírá, že žalovaný nezjistil stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, a zároveň překročil meze správního uvážení, jelikož zcela opomněl hodnotit, že je žalobce státním příslušníkem Syrské arabské republiky, stejně jako přehlédl skutečné důvody, proč o udělení mezinárodní ochrany zažádal až po odmítnutí vstupu a nikoliv hned po příletu.

Žalovaný popřel oprávněnost žalobcových námitek s tím, že neprokazují, že by porušil ustanovení správního řádu, azylového zákona, nebo by rozhodl v rozporu s existující judikaturou. Odkazuje na obsah správního spisu a na napadené rozhodnutí. Žalovaný uvedl, že z obsahu spisu a napadeného rozhodnutí je zřejmé, že vstup žalobce na území České republiky představuje ohrožení veřejného pořádku ve smyslu § 73 odst. 4 písm. c) azylového zákona. Žalobce dle názoru žalovaného nesplňuje podmínky pro vstup na území ČR, tedy potažmo ani do schengenského prostoru, protože nedisponuje potřebným vízem či povolením k pobytu, které by ho k tomuto vstupu opravňovaly.

Žalovaný má za to, že k odepření vstupu žalobce na území došlo v souladu s čl. 5 Schengenského hraničního kodexu, protože nepředložil platné doklady prokazující účel a podmínky pobytu. Připomíná dále, že žalobce přiletěl dne 31. 8. 2014 linkou z Istanbulu avšak k projevu úmyslu žádat o mezinárodní ochranu došlo až následující den, tj. 1. 9. 2014. Ani v podané žalobě pak žalobce dle názoru žalovaného neosvětluje, proč neprojevil úmysl žádat o mezinárodní ochranu ihned po příletu, když k tomu měl příležitost, tj. hned jak se setkal s orgány ČR (policíi) při hraniční kontrole. Žalovaný se domnívá, že zmíněné chování žalobce je o to více nepochopitelné, pakliže tvrdí, že do ČR přicestoval za účelem zajistit si ochranu před situací v Sýrii. Dodává také, že ve výpovědi učiněné v rámci zahájeného řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl, že se chtěl dostat do Německa.

Žalovaný považuje za nelogické, že žalobce při prvním setkání s policií neprojevil úmysl žádat o mezinárodní ochranu, ale domáhal se vstupu do ČR v obecném cizineckém režimu, tedy prostřednictvím uděleného víza. Za dané situace nelze žalovanému vytýkat, že si chování žalobce vyložil způsobem, jež žalobce v žalobě napadá, tedy že ho považoval za čistě účelové s cílem zneužít řízení o udělení mezinárodní ochrany a obejítí vízové povinnosti a dalších povinností spojených se vstupem na území ČR a do schengenského prostoru.

Nesporné mezi stranami je, že žalobce přicestoval na Letiště Václava Havla v Praze dne 31. 8. 2014, jakožto držitel platného víza typu C s platností od 29. 8. 2014 do 4. 9. 2014 vydaného zastupitelským úřadem ČR v libanonském Bejrútu. Jelikož při hraniční kontrole žalobce neprokázal účel a podmínky předpokládaného pobytu na území, byl mu vstup ze strany policie odepřen. Následujícího dne učinil žalobce prohlášení o mezinárodní ochraně.

O povolení vstupu žalobce na území rozhodoval žalovaný, který ho žalobci napadeným rozhodnutím nepovolil dle § 73 odst. 4 písm. c) azylového zákona. Zároveň žalovaný konstatoval, že žalobce není zranitelnou osobou ve smyslu ustanovení § 73 odst. 7 zákona o azylu, které by správní orgán byl povinen vstup na území ČR umožnit.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním úřadem z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba **je důvodná**.

Podle § 73 odst. 4 azylového zákona rozhodne ministerstvo do pěti dnů ode dne učinění prohlášení o mezinárodní ochraně cizincem, zda cizinci povolí vstup na území. Vstup na území nepovolí mimo jiné cizinci, u něhož se lze důvodně domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu, veřejné zdraví či veřejný pořádek [§ 73 odst. 4 písm. c)].

Žalovaný v posuzovaném případě rozhodl na základě výše uvedeného ustanovení azylového zákona poté, co naznal, že žadatel nesplňuje podmínky pro vstup na území České republiky ani do tzv. schengenského prostoru, jelikož nedisponuje potřebným vízem či povolením k pobytu, které by jej ke vstupu opravňovaly. Vízum České republiky, které bylo žalobci vydáno zastupitelským úřadem České republiky v Bejrútu, bylo zneplatněno policií při hraniční kontrole.

Žalovaný dovodil, že je z jednání žalobce zřejmé, že je jeho postup čistě účelový a že by mohl svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek v rámci ČR, případně i ostatních států EU. Danou úvahu žalovaný podepřel odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 2 As 14/2009-50 ze dne 14. 5. 2009 s tím, že již samotná neexistence právního titulu ke vstupu na území ČR, tedy absence platného povolení k pobytu či víza, může být důvodem k vydání rozhodnutí o nepovolení vstupu na území ČR.

Spornou otázkou v daném případě zůstává, zda žalovaný měl dostatek důvodů pro vydání rozhodnutí o nepovolení vstupu žalobce na území ČR na základě interpretace neurčitého právního pojmu „veřejný pořádek“. Ve vztahu k výkladu ustanovení § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu je proto nutné při hledání odpovědi na zmíněnou otázku zvažovat, zda je žalobce, respektive jeho jednání, obecně nebezpečné pro společnost a dále, zda narušuje zájmy chráněné zákonem o azylu, přičemž tato úvaha je založena na správním uvážení.

V rámci přezkumu správního uvážení jsou soudy oprávněny zabývat se případným zneužitím správního uvážení a překročením jeho mezí (ustanovení § 78 odst. 1 s.ř.s.). Soudní

prezkum rozhodnutí, vydaného na základě správního uvážení, je omezen toliko na posouzení, zda volná úvaha správního úřadu nevybočila z mezí a hledisek, stanovených zákonem a zda správní uvážení je logickým vyústěním řádného zhodnocení skutkového zjištění.

Smyslem a účelem ustanovení § 73 odst. 4 písm.c) azylového zákona je pomocí institutu nepovolení vstupu zabránit cizincům v jejich protizákonném vstupu na území České republiky, pokud se tyto osoby pokouší bezdůvodně dovolávat udělení mezinárodní ochrany, i když je zřejmé, že žádné azylově relevantní důvody nemají, přičemž se tímto způsobem snaží obejít zákon o pobytu cizinců.

Podle názoru soudu je postup žalovaného v daném případě v rozporu se smyslem a účelem nepovolení vstupu. V řízení před žalovaným především nebyly posouzeny všechny skutečnosti, na základě nichž by mohl soud přisvědčit závěru žalovaného, že v případně žalobce existuje důvodná obava z porušení veřejného pořádku, a že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce jen s cílem zneužít azylovou proceduru.

Předně je nutno zdůraznit, že žalobce předložil azylově relevantní důvody, pro které neobstojí odkaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 2 As 14/2009-50 ze dne 14. 5. 2009. Přestože Nejvyšší správní soud připustil, že neexistence právního titulu, na základě něhož je cizinec oprávněn ke vstupu na území ČR, může být důvodem k rozhodnutí o nepovolení vstupu na území ČR, nezůstal pouze při této úvaze, když zároveň dodal: „...nebylo by možné, v případě žadatelů o mezinárodní ochranu v řízení podle ustanovení § 73 zákona o azylu, tj. řízení v přijímacím středisku na mezinárodním letišti, povolení ke vstupu na území České republiky vydat nikdy, pokud by kritériem nepovolení vstupu byla skutečnost, že cizinec nedisponuje právním titulem ke vstupu na území ČR. V takovém případě by bylo třeba rozhodnutí o nepovolení vstupu podložit ještě dalšími skutečnostmi, neboť pokud řízením podle ustanovení § 73 zákona o azylu procházejí výlučně cizinci, kteří nesplňují podmínky pro vstup na území, všechna kritéria pro nepovolení vstupu v tomto ustanovení uvedená [tj., pokud se jedná o cizince a) u něhož nebyla spolehlivě zjištěna totožnost, b) který se prokazuje padělanými nebo pozměněnými doklady totožnosti, nebo c) u něhož se lze důvodně domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu, veřejné zdraví či veřejný pořádek] by byla evidentně nadbytečná. To však jistě nemohlo být úmyslem zákonodárce.“

Je zřejmé, že samotná neexistence pobytového oprávnění či platného víza musí být vždy doplněna také o další skutková zjištění, která by podpořila úvahu o ohrožení veřejného pořádku. Takovým zjištěním může být např. bezdůvodné dovolávání se udělení mezinárodní ochrany i přes absenci či zřejmou smyšlenost azylově relevantních důvodů.

V daném případě však žalobce, státní příslušník Syrské arabské republiky, předložil zcela konkrétní a azylově relevantní důvody, které zjevnou bezdůvodnost jeho žádosti spolehlivě vyvracejí. Současná válečná situace v Sýrii je obecně známým faktem, který žalovaný nemůže přehlížet pouze na základě lakonického konstatování, že žalobce měl žádat o udělení mezinárodní ochrany okamžitě a při prvním setkání s českými úřady a ne se pokoušet o vstup do ČR v obecném cizineckém režimu. Žalobce nijak nereflektuje okolnost, že žalobce až do hraniční kontroly žil v přesvědčení, že disponuje platným vízem, které mu vydal zastupitelský úřad ČR a neměl tudíž důvod domnívat se, že hraniční kontrolou neprojde. Nelze očekávat, že v daný moment bude cizí státní příslušník reagovat přesně tak, jak předpokládají předpisy azylového práva a podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany s odstupem jednoho dne od kontaktu s českými úřady považovat za *a priori* účelovou.

Soud nesouhlasí s žalovaným, že by se v posuzovaném případě žalobce snažil o zneužití azylové procedury, neboť takovému závěru nesvědčí žádná ze skutkových okolností případu. Naopak žalobce již od samého počátku řízení, tj. jak v rámci žádosti, tak také do

protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, uváděl azylově relevantní důvody, které nasvědčují tomu, proč se snažil o vstup na území České republiky.

Dle názoru soudu proto správní uvážení učiněné žalovaným neobstojí, neboť není logickým vyústěním řádného hodnocení skutkových zjištění, když zcela pomíjí relevantní fakta případu. Úvaha vedoucí k závěru o naplnění kritéria potenciální „nebezpečnosti pro veřejný pořádek“ žalobcem nebyla v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně podložena relevantními skutečnostmi, aby bylo možno vyřknout zmíněný závěr o nebezpečnosti žalobce dle § 73 odst. 4 písm. c) azylového zákona. S ohledem na uvedené soud rozhodnutí zrušil dle § 78 odst. 1 s.ř.s.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn v § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, náklady řízení mu však nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. září 2014

JUDr. Miroslava Hrehorová v.r.
samosoudkyně